

откроенъ като съновидѣние, възправенъ, гледа изъ шеметни висини, нѣгдѣ далечъ, далечъ задъ свѣтовѣтъ. Надъ земята въ пролѣтенъ блѣнъ лелѣе тиха чаровна нощъ.

Селото спи и не чува, ни въздишкитѣ на неспокоенъ Балканъ, ни припрѣни думи на вадички и долини, ни трепетенъ ромонъ на напжпили гранки. Градини и дворове се потаили низъ прозрачни сѣнки на плетища и огради; бостани съ разкопани прѣвъ деня лѣхи, шуптятъ разнѣжени отъ обилна влага: сребрей се лека пара надъ засадени фитарии... Потайна сила трепне въ тѣхъ и напѣва да бликне изъ прокълнили разсади, изъ набѣбнали гранки и дървета. Трѣпне нѣкакъвъ новъ животъ, вслушанъ въ свѣтлата нощна тишина. — Тѣй тихо и нѣжно е приласкала нощъ свѣта.

Унесено въ пѣрви сѣнь непробудно дрѣме цѣло село, сгушено въ балканска пазва; а отъ жѣмъ долчинката, край сѣнkitѣ на църковенъ дворъ, като изъ подъ земята, се въззема въздишката на неспокойна жабка... кр-р-р-р... като ехо на пробуждаща се пролѣтъ, като възгласъ на вечерна молитва, която прѣлива въ невнятно мълчание. Прокурква иззимува въ дълбоки подмоли жабка, изкурква — и млѣква, унесена въ нѣкакъвъ захласъ. И сѣкашъ че въ тоя захласъ се долавя купнѣжтъ за новъ животъ, озаренъ съ бисернитѣ зари на млѣчния пѣтъ, милванъ отъ нѣжното галене на ароматичния бѣломорецъ; приласканъ въ топлинѣ пазви на млада пролѣтна нощъ — млада пролѣтна нощъ — безметежна, като дѣтски сѣнь, плѣнителна, като възмечтанъ блѣнъ, необятна като лазурни простори надъ сийналъ океанъ.